

Nadat in de laatste vergadering is besloten om een klein transport te laten rijden zijn we 29 april om 22:00 vertrokken vanuit Apeldoorn.

Gezamenlijk met een afvaardiging van de mensen die speelgoed hebben ingezameld (Samen Spelen, Samen Delen) hebben we de avond ervoor de Renault met 20m3 laadbak ingeladen om het kindertehuis te Nyírbátor, de school en zigeuners in Ópályi en het speciaal kindertehuis te Kísléta te bezoeken spullen te brengen.

Van Samen Spelen, Samen Delen rijden Jacob Vaarkamp en Gellius Joustra mee met Jan Buitenhuis, zijn kleindochter Dyane en Gerben Nijland.

Na een reis met enkele toeristische “weg van de snelweg” routes komen we na 13 uur bij de grens Oostenrijk – Hongarije aan. Na de paspoort controle lijkt het erop dat we zo door kunnen rijden wat uniek zou zijn, helaas na een scherpe fluittoon worden we tot stoppen gemaand. De beambte van de Hongaarse douane vraagt wat voor auto we bij ons hebben. Jan Buitenhuis verteld in “vloeiend hongaars” wat voor Jan, die al enige tijd in opleiding zit, geen enkel probleem is en verteld dat we met een 3,5 tons auto richting Nyírbátor willen gaan met hulpgoederen voor een kindertehuis. We worden verzocht ons te melden bij de douane om de welbekende route te lopen langs de expediteur en de douane.

Bij de expediteur aangekomen blijkt de Hungarocamion niet echt behulpzaam en zegt dat we of een uur moeten wachten of maar naar Royal Spedition moeten gaan. Na “enig”voorkruipwerk komen we bij Royal aan en vraagt men of we het telefoonnummer hebben van de Ópályi Atlános Iskola, helaas hebben we alleen het adres en het email adres van deze school. De medewerkster van de expediteur is uiterst behulpzaam en belt met Ópályi nadat ze het nummer heeft gekregen van de hongaarse inlichtingen dienst. De directeur van de school kan echter enkel Hongaars en hier komen we niet verder mee. Hij deelt echter mede dat we binnen 10 minuten door de burgermeester worden teruggebeld die goed engels spreekt. De burgermeester houdt woord en belt binnen 10 minuten terug. Hij is echter van mening dat we beter tot 00:00 uur kunnen wachten want dan treedt Hongarije toe tot de EU en is het bekende rondje langs de douane geen probleem meer. Dit valt echter verkeerd. De instelling is reeds 2 weken voor de reis geïnformeerd omtrent de data wanneer het transport wil komen en er is gevraagd om een ontvangstbrief waarin Ópályi de lading accepteert. Daarnaast hebben Jan en Dyane andere verplichtingen waardoor het wachten bij de grens uitgesloten is. Na een kort en bondig telefoongesprek wordt toegezegd dat de burgermeester een ontvangst brief zal faxen, dit zou wel even duren.

Een half uur later komt er inderdaad een fax binnen met daarin de ontvangst bevestiging. Nu is na 5 minuten het papierwerk gereed om de grens over te komen. We melden ons weer bij de douane die ons meldt dat we kunnen rijden, echter bij de slagboom aangekomen worden we gemaand eerst nog een stempel op te halen. Dit is binnen 10 minuten geregeld, waarna we om half twee de grens passeren.

Vervolgens rijden we door na Budapest waar we midden in de spits arriveren. Gerben weet een “kortere” weg. Het kost toch nog een goed uur om uiteindelijk op de M3 aan te komen. Vervolgens komen we verder zonder noemenswaardige vertragingen aan rond 20:00 uur bij Marika te Nyírbátor. Na een voortreffelijke maaltijd vertrekken we naar het kindertehuis om te overnachten. Na nog wat te hebben nagepraat gaat het spul rond half twaalf uiteindelijk slapen.

Zaterdag 1 mei:

Na een goede nachtrust gaan we ontbijten wat weer perfect geregeld is. Daarna maken we een rondje rond het kindertehuis waar de nodige uitleg plaats vindt. Vervolgens maakt Jacob voor zijn “club” een eerste deel van een reisverslag. Ondertussen belt Gerben met de Burgermeester van Ópályi, Erdély Miklós. Deze had verzocht of wij hem wilden bellen voor het programma van zaterdag. Na een kort telefoongesprek spreken we af maandagmorgen in Ópályi aan te komen.

Om de dag verder door te komen maken we eerst een wandeling naar het centrum waar eerst nog de nodige inkopen worden gedaan. Op de weg terug drinken we koffie met gebak bij de ijssalon waarna we teruglopen naar het kindertehuis.

In het kindertehuis aangekomen wordt er eerst wat nagepraat en is het tijd voor een middag tukje. Omdat het de eerste mei is, kunnen we met de auto niet de weg op. Er is een rijverbod voor vrachtverkeer en de auto van Jan valt hier dus ook onder. Rond een uur of zes gaan we aan het avond eten, eigen gemaakte friet met vlees. Na de maaltijd die goed smaakte gaan we nog even naar het centrum van Nyírbátor waar we hopen dat er wat te doen is, dit valt echter tegen, er zijn geen festiviteiten voor de 1 mei viering of voor de aansluiting bij de EU. Nadat we een ijsje hebben gegeten gaan we weer terug naar het kindertehuis waar we nog even met de nodige humor napraten en vervolgens naar bed gaan.

Zondag 2 mei:

Rond half negen staan we op, iedereen heeft goed geslapen en we gaan ontbijten. Na het ontbijt maakt Jacob eerst het tweede deel van zijn verslag en gaan we vervolgens maar een stukje lopen richting het "strand" hier moet je niet te veel van voorstellen, het lijkt meer op een voormalige zandafgraving.

Nadat we enige tijd daar hebben doorgebracht besluiten we maar weer richting het centrum te lopen en komen we een terras tegen. Hier wordt wat gedronken en een deel van de middag doorgebracht met het kijken naar de passerende mensen. Er worden nog even snel een paar inkopen gedaan en we besluiten nog even te gaan kijken bij de karakteristieke kerk. Helaas blijkt de kerk niet open te zijn en moeten we het maar zonder doen. We lopen terug naar het kindertehuis waar we onderweg nog even proberen bij Ida aan te gaan, echter Ida moet richting een verjaardag en zo lopen we door richting het kindertehuis. Waar we even uitrusten van het lopen alvorens we gaan eten. Na het eten gaan we nog richting de ijssalon om een ijsje te eten en we vertrekken weer naar het kindertehuis om te overnachten. Daar aangekomen wordt er onder het genot van een drankje nog wat nagepraat waarna we rond een uur of twaalf besluiten te gaan slapen.

Maandag 3 mei:

We staan rond een uurtje of acht op en genieten weer van het ontbijt wat weer goed is. Na het ontbijt vertrekken we naar het huis van Marika waar we eerst even bespreken wat we gaan doen. Jan heeft andere zaken te regelen en besluit om niet mee te gaan. We vertrekken richting Ópályi. In Mátészalka rijden we eerst verkeerd en in Kocksord draaien we. In Mátészalka nemen we de ring en we vinden de afslag naar Vasarosnameny, de weg waar Ópályi aan ligt. Inmiddels belt Miklos, de burgermeester, waar we blijven. Gerben verteld hem dat we er binnen 10 minuten zullen zijn. Aangekomen in Ópályi worden we vriendelijk begroet door de burgermeester, we drinken koffie en vertrekken naar Mátészalka om de goederen bij de douane vrij te maken. Helaas wegens het bijkomen in de Europese Unie, is de douane aldaar gesloten en zullen we naar Nyíregyháza moeten om vrij te kunnen maken. Miklos verteld dat we na de lunch naar Nyíregyháza vertrekken en dat hij niet meegaat wegens andere verplichtingen. We vertrekken daarom naar de school die de goederen in ontvangst zal nemen. Istvan Svéda, het hoofd van de school ontvangt ons en we drinken het aangeboden water. Vervolgens laat hij ons een klas zien die gewerkt heeft over Nederland. Iedere klas heeft een opdracht over een land uit de Europese Unie verder uitgewerkt en we komen de klassieke nederlandse zaken tegen zoals Klompen, Tulpen en de beroemde Nederlandse schilders.

Nadat we wat hebben rondgekeken en enkele foto's hebben gemaakt gaan we naar de eetzaal voor de lunch. We krijgen aardappelsoep aangeboden die redelijk smaakt. Vervolgens krijgen we een meelachtige pasta aangeboden die eerlijk gezegd niet te eten is. Dit valt ook daar op omdat we later de dag in het kindertehuis te horen krijgen dat we het eten niet lekker vonden.

Na de lunch worden we voorgesteld aan Tamas die met ons mee zal gaan naar de Douane. Tamas is hier niet echt blij mee, maar doet wel zijn best om het een beetje gemoedelijk te maken. Onderweg naar Nyíregyháza moeten we eerst tanken. We gooien er 20 liter bij waarna we verder gaan naar de douane. In Nyíregyháza aangekomen blijkt het erg druk bij de douane, er komen wel auto's bij maar er vertrekt er geen een. De nieuwe regelgeving blijkt niet

duidelijk te zijn. Als we naar een 2 uur wachten een beambte aanspreken worden we keuring verder verwezen naar een ander kantoor. Na wat heen en weer geloop tussen de kantoren blijkt dat we de verkeerde documenten hebben. We kunnen de goederen niet vrijklaren en moeten eerst naar de Montár om nieuwe documenten aan te vragen. De Montár is echter al gesloten en we rijden maar weer terug naar Ópályi waar we Tamas hartelijk danken en vervolgens de reis vervolgen naar Nyírbátor. We zijn uitgenodigd om Goulash te eten bij Marika thuis, Ida haalt ons op. Tijdens het instappen blijkt dat Gerben een beetje op Koos lijkt. Echt per ongeluk gaat de deur iets te hard dicht en Ida kijkt vrij boos. Als we vervolgens bij Marika aankomen gaat de deur weer te hard dicht... en het commentaar van Ida is niet van de lucht. Nadat we eerst wat drinken komt er meer familie van Marika bij. We praten bij over de dag en Gerben en Jan besluiten te proberen of de burgemeester niet gewoon de papieren kan tekenen met daarop de vermelding dat hij alle goederen accepteert. Vervolgens wordt er gezellig gepraat en gegeten en vertrekken we rond half 11 weer naar het tehuis om te overnachten. Jacob wil nog wat werken aan zijn verslag, Gellius gaat op 1 oor en Gerben gaat eerst douchen om daarna nog wat te drinken en te gaan slapen.

Dinsdag 4 mei:

We staan rond 07:30 op en gaan rond een uur of 8 aan het ontbijt. Na het ontbijt wat weer goed was, vertrekken we naar Jan. We moeten hem wakker maken want ze liggen allemaal nog te slapen daar. Nadat we hier koffie hebben gehad praten we nog even over het plan om de burgemeester te laten tekenen. Marika is hier geen voorstander van, dit gaat zeker problemen bij de grens opleveren, maar Jan die al vaker speciale dingen heeft meegemaakt onderweg, verteld dat we dan leeg zijn en we zullen wel zien. Na de koffie vertrekken we naar Ópályi. We gaan het gemeentehuis binnen en moeten even wachten op de burgemeester. Die komt binnen 5 minuten en ik overleg met hem of hij de papieren kan tekenen, noteren dat hij alles heeft ontvangen én niet te vergeten de belangrijke stempels kan zetten. Dit gaat zonder probleem, dus nu hebben we vastgelegd dat de goederen zijn geaccepteerd door Ópályi. We gaan naar de school waar we kijken naar een voetbal toernooi tussen de scholen uit de verschillende plaatsen om Ópályi. Het toernooi schijnt we belangrijk te zijn omdat de gedeputeerde van de provincie aanwezig is als twee andere belangrijke medewerkers van de provincie Szabolcs Szatmár Bereg. We maken een aantal "beleefdheids" praatjes en worden door de burgemeester uitgenodigd wat te drinken bij de directeur van de school. Na het watertje besluiten we te gaan lossen. De goederen moeten gelost worden via een raam in een bijgebouw van de school. Het uitdelen van de goederen bij de zigeuners is geen optie. Later die middag zullen we duidelijk merken waarom. Het lossen gaat snel, naast bij komen er nog twee medewerkers van de school in de auto en kunnen Gellius en Jacob de nodige plaatjes en videotjes maken. Nadat ik aan de burgemeester duidelijk vraag of het hem helder is dat niet alles voor de school is antwoord hij bevestigend en laten we ongeveer een kwart over voor Kísléta.

Nu worden we weer mee naar binnen gevraagd maar omdat we het te mooi weer vinden om binnen te gaan zitten gaan we nog even kijken naar het toernooi. Dit verveelt echter toch al weer redelijk snel en Miklos nodigt ons uit een aantal zaken in het dorp te bekijken. Zo komen we in een perkje met een tweetal monumenten. We zien het houtsnijwerk van de oprichting van Ópályi in 1100 en het monument van de 2^e wereldoorlog waarbij in Ópályi met name zigeuners zijn gedeporteerd en nooit weer gekomen.

De burgemeester is erg enthousiast en wil ons zijn rivier laten zien, de Krasna. Hij haalt zijn auto op en neemt ons mee naar de rivier. We zien een mooie omgeving en de burgemeester verteld het nodige. We hadden maandag een deel van een project gezien wat als water buffer moet gaan werken bij hoogwater van de Tisza wat bijna ieder jaar voorkomt. Het gaat om een gebied omgeven door dijken waarin geen huizen staan. Men wil aan de Tisza 3 van deze gebieden aanwijzen om zodoende de problemen met het hoge water te beperken en indien mogelijk te voorkomen.

Nadat we dit hebben gezien gaan we terug naar de school waar we lunchen. Voor het eerst krijgen we groente soep die anders dan gewoonlijk in Hongarije, gesneden groente bevat. Normaal vind je in de soep hier hele stukken groente en vlees. De soep smaakt uitstekend en we krijgen vervolgens Káposzta tanyad wat ook goed te eten is maar ik thuis niet zal maken.

Na de lunch moeten we eerst wat drinken, nu wordt er bier aangeboden. We maken Gellius chauffeur zodat hij niet aan het bier hoeft. De directeur wil ook nog graag een borrel kwijt dus ik drink samen met de directeur een Unicum, iets wat ik niet lekker vind. Er komen ondertussen wat andere mensen binnen en dit geeft ons de mogelijkheid te vertrekken naar de zigeuners. Onder de begeleiding van de burgemeester en de 2 hoofdmannen van het volk kunnen we de straat binnen lopen. De huizen in de straat zijn niet direct te zien, dus als je het plaatsje doorrijdt zien je deze straat niet. Je kunt wel zien dat de buurt een stuk minder goed uitziet dan aan de kant waar we Ópályi binnen zijn gekomen. Zodra we de straat binnen lopen wordt het druk om ons heen, met name de kinderen en de vrouwen komen richting de burgemeester die af en toe behoorlijk op de korrel genomen wordt. De 2 hoofdmannen drukken dit zoveel als mogelijk de kop in zodat we redelijk veilig door de straat kunnen lopen en wat foto's maken. Het valt me op dat ondanks het goede weer het toch duidelijk naar voren komt dat deze mensen het wel erg slecht hebben. Ik was bang dat het goede weer de ernst van de situatie niet benadrukte. We zien (blijkt later als we de foto's terugkijken) veel mensen op blote voeten en veel naakte of half naakte kinderen. Er wordt toch vrijveel gediscussieerd tussen de zigeuners en de bevolking. Een van de vrouwen die blijkbaar niet tevreden was met een antwoord komt terug lopen met een ijzeren paal. De andere mensen eromheen maken haar duidelijk dat ze weg moet gaan en de burgemeester vervolgt zijn weg en werk vrij rustig. Ik maak een hernieuwde kennismaking met de man die ik in december een paar dozen om de hoek heb gebracht en hij weet het ook te herinneren. Dit stelt me vreemd maar waar enigszins op mn gemak.

We besluiten om weer terug te lopen de ongeveer 100 meter lange straat uit. Inmiddels zijn er zo'n 60 a 80 man zigeuners om ons heen verzameld waarbij het nodige tegen mee aan geschreeuwd wordt maar ik duidelijk kan maken dat ik ze niet begrijp. Op de weg terug verliest Jacob zijn lensdop, hij hoort hem vallen maar deze is binnen een seconde al verdwenen in de zak van een van de kinderen. Gelukkig is er een ander kind bij die de dop uit de zak vist en hem terug geeft aan Jacob.

Aan het begin van de straat aangekomen praten we wat na met de hoofdmannen en ontmoeten we de man die namens de zigeuners in de gemeente raad zit. Miklos verteld me dat hij niet zijn 'vriend' is maar ze wel over een aantal zaken hun meningen delen. Ik zie een vrouw rondlopen die blijkbaar geen geld heeft voor een ketting met hangertje. Ze heeft er daarom maar eentje getatoeëerd bij haar zelf.

Tijdens het napraten krijgen we te horen wat er eigenlijk zou moeten gebeuren. Er zou geprobeerd moeten worden om meer geld bijeen te krijgen om ervoor te kunnen zorgen dat leefomstandigheden beter worden. Miklos hoop hierbij voor een deel op onze hulp, maar ik deel hem mede dat ik geen garanties kan geven. Daarbij zegt hij dat er makkelijker subsidies kan worden verleend indien er een deel "eigen geld" is. De hongaarse autoriteiten doen dan bij een goed projectplan een zelfde bedrag bij en mogelijk kan er met EU subsidies een verdrievoudiging plaats vinden. We besluiten contact te onderhouden middels E-mail.

We stappen weer in de auto om bij de eigen gebouwde kerk te gaan kijken. De man die lid is van de gemeenteraad heeft zijn huis hiervoor aangeboden en de zigeuners hebben dit gezamenlijk aangepakt en opgeknapt. Er is plaats voor zo'n vijftig man, maar er schijnen op de zon- en feestdagen meet dan 100 man in de kleine ruimte te komen. Nadat we dit hebben gezien vertrekken we in de auto richting de school, echter na een kleine 100 meter stoppen we al weer. We komen aan bij de hout bewerker. De man, József, is een zeer karakteristieke man. Hij is degene die de verschillende houtsnijwerken heeft gemaakt, waaronder de gedenkpaal voor de vestiging en stichting van Ópályi. Waar we al bang voor waren gebeurd, we moeten ieder een geschenk meenemen. We proberen te weigeren maar als hij mededeelt dat het voor de vrouwen zijn die thuis zitten kunnen we niet weigeren. We nemen afscheid van Joszef en komen weer aan bij de school. Hier drinken we een watertje en net als we afscheid willen nemen, komt men ook hier weer met een geschenk aan. Inmiddels belt Detsy me, en vreemd, maar het is alsof de stem van mn vrouw de waterkraan openzet en ik moet helaas de waterlanders laten lopen. Het zien van met name kinderen in dergelijke omgeving maakt het wederom duidelijk dat we in Nederland over niets te klagen hebben. Na het telefoongesprek krijgen we alle drie een tas met daarin een fles Szilvapálinka, jam, olie voor het bakken en braden en een sierflesje met opdruk van helaas Hongarije en niet van Ópályi.

Miklos en István brengen ons naar de auto met het uitdrukkelijke verzoek een volgende keer daar te komen overnachten. Iets wat gezien de gastvrijheid wel een idee is voor een toekomstige reis.

We besluiten nu nog door te rijden naar Kísléta. De reis wordt even onderbroken omdat Jacob een fotorolletje wil halen bij een plaatselijke benzinepomp in Máteszálka. Ondertussen praten ik en Gellius nog wat na over de schrijnende zaken die we hebben gezien vanmiddag. Nadat Jacob weer is ingestapt rijden we door richting Nyírbátor, we nemen in Nyírbátor de weg richting Nyíregyhaza en vervolgens nemen we ter hoogte van de Máriapócs de afslag richting Kíseta. We komen aan bij het kindertehuis waar ik vraag of Búnya Jánosné aanwezig is. Zij is er en ze wist dat we zouden komen. Na de begroeting worden we voorgesteld aan de directrice Eva en directeur Peter. We maken de auto open en lossen de lading. Ook hier helpen de kinderen die dit kunnen met het lossen en kunnen Gellius en Jacob nog wat plaatjes schieten. Na het lossen komen we langs de dozen die hier wel meteen worden opengemaakt en verschillende kinderen krijgen wat speelgoed in de handen gedrukt. Dit zorgt voor enkele leuke opnamen. Eva nodigt ons uit om wat te komen drinken en in korte tijd wordt er het nodige aangerukt en voor Gellius een speciaal alcohol vrij biertje. Jacob neemt ook een pálinkatje en de koffie die daarna aangerukt wordt is goed stevig. We vragen nog om een kleine rondleiding en zien zo de verschillende kamers met kinderen met vrij zware geestelijke handicaps. Zo op het eerste oog is er redelijk wat speelgoed. Men is echter wel blij met onze komst en ze bieden ons aan om eventueel een volgende reis daar de lading te laten accepteren.

Tijdens de rondleiding heeft Jacob nog sjans met een nieuwe vriendin. We vroegen het tijdens het laden al af wie het zou zijn. Hij had het toen over zijn vriendin (bedoelde vrouw) en op de vraag van zijn vrienden wat of zijn vrouw ervan vond werd het Jacob weer duidelijk. Het meisje was wel gecharmeerd van Jacob, maar Gellius en ik hadden niet het idee dat het wederzijds was.

Na de rondleiding nemen we afscheid. Ik krijg nog een brief voor Erzsebet in de handen gedrukt en beloof daar plechtig dat ik deze direct zal overhandigen als ik thuiskom. We vertekken en rijden via de andere weg weer naar het kindertehuis. Hier drinken we wat en bekijken de foto's van de dag. Nu zien we pas goed hoe met name in Ópályi verschillende mensen erbij liepen. We bekijken de foto's een keer of drie en komen tot de conclusie dat er hier nog een boel te doen is en, dat Miklos wel een boel daadkracht nodig zal hebben om het leven in deze straat iets wat aangamer te maken.

We drinken nog wat fris en om 7 uur gaan we eten. Na het eten gaan Jacob en ik nog wat drinken bij Jan en Marika. Gellius gaat niet mee, hij wil even rustig aan doen en ik heb de indruk dat alle opgedane indrukken een goede plaats moeten krijgen. Jacob en ik praten nog wat bij met Jan, Marika, Dyanne en Enniko, die bijzonder goed duits spreekt. Als ik de gemaakte foto's laat zijn hoor ik van Marika dat dit geen reclame is voor Hongarije. Ik deel deze mening niet helemaal, maar ga de discussie niet aan. Wat wij hebben gezien is ook realiteit, net zoals we in Nederland ook buurten hebben waar het minder gaat, maar mensen niet als wilde beesten hoeven te leven.

Nadat ook wij de foto's van de bruiloft hebben gezien praten we nog even over de reis die komen gaat en met name de tijd waarop we zouden gaan vertrekken. We houden dit op woensdagavond 22:00 uur.

Rond 23:00 uur vertrekken we en praten Jacob en ik nog wat na over de afgelopen dag en wat er eventueel aan hulp geboden kan worden. Tegen 10 voor half een is het welletjes en gaan we slapen.

Woensdag 5 mei:

We hebben geen plannen voor vandaag. Ik wordt om iets voor negen uit mn bed gebeld. Het was net de bedoeling om op te gaan staan. Als eerste feliciteer ik Jacob met zijn verjaardag, hij was het volgens eigen zeggen vergeten. Nu feliciteert ook Gellius hem. Na het ontbijt, wat

weer uitstekend was, besluiten we koffie te gaan drinken bij de ijssalon. Valeria, onze vaste kelner, heeft direct in de gaten wat we willen drinken en Jacob bied ons wegens zijn verjaardag een gebakje aan. Dit gebakje ligt wel als een blok op de maag.. maar smaakte erg goed. We doen nog wat inkopen voor de reis bij de pennymarkt als het voor het eerst deze week gaat regenen. Nadat we de inkopen hebben gedaan vertrekken we naar het kindertehuis, waar Jacob eerst het verslag afmaakt en later met Gellius vertrekt om de toerist uit te hangen. Omdat ik andere afspraken met Ida heb gemaakt ga ik niet mee en werk daarom aan het verslag. Nadat ik eerst bij Ida aan klop (ik zou er ergens in de middag aankomen) zie ik dat ze in gesprek zit met mogelijk een belangrijk iemand. Ik vraag haar of ik over een half uurtje terug zal komen, ze antwoordt ok. Omdat ik geen zin heb om met het mooie weer binnen te wachten besluit ik nog even naar het dorp te lopen en nog wat geld te pinnen die ik later nodig zal hebben voor het betalen van de bestelling eigen gestookte pálinka. Net op de weg terug belt Ida me al. Ik zeg haar dat ik onderweg ben en er met 10 minuten zal zijn.

Bij Ida op kantoor aangekomen, pakt ze haar spullen en vertrekken we in de Matiz naar Nyírbógat. Dit keer gaat het goed met de deuren. We komen aan bij een huis waar een aantal mensen bezig zijn met een scherm met rietmatten. Ondertussen staat de bestelling al klaar. Ida praat met de mensen nog even over de planten in de tuin en het weer, waarna we vervolgens weer vertrekken.

Op de terugweg blijken de lampen voor de overweg het niet te doen. Alsof er een HSL lijn rijdt durft Ida niet over. Achter ons stapt een vrouw uit die kijkt of de weg veilig is en we steken over. Normaal gesproken kun je de trein al van verre zien komen en vaak al horen. Daarnaast is de snelheid van het treinverkeer niet zo als in Nederland, je kunt dus wel 10 x over steken voor ze je kunnen aanrijden. Eenmaal terug in het kindertehuis, drink ik nog een kop koffie met Ida en Csilla die inmiddels uit de vergadering is. Hoewel ik niet mn best doe om het allemaal te volgen is het me duidelijk dat er wat problemen zijn in het kindertehuis. Op mijn vraag wat voor problemen krijg ik geen antwoord. Vervolgens vraag ik welk bedrag er moet worden achter gelaten voor het verblijf. Wederom kan ik niet en mag ik niet betalen. Het zit ze nog niet lekker met de pomp, want dit wordt meteen als argument verteld. Tevens zet ik de onder voorbehoud de vakantie vast. Ik zal onze loge ergens in juni halen en eind augustus weer terugbrengen.

Na een tweede kop koffie en wat koetjes en kalfjes praat belt Gellius me. Ze zijn ondertussen aangekomen en vraagt of ik de kamer open wil doen. Ik neem afscheid van de beide dames die zich verontschuldigen voor hun afwezigheid bij het vertrek. Ze hebben een afspraak en gaan samen naar de sauna. Gekscherend zeg ik dat ik de volgende keer wel mee ga. Dit wordt meteen door de dames vast gelegd dus ik zal een volgende keer wel mee moeten.

Op de gang zie ik alleen Gellius lopen. We lopen naar ons appartement en ik vraag waar Jacob is. Jacob wou nog even rond het kindertehuis lopen en we zullen hem later wel aantreffen.

Na wat te hebben bijgepraat hoor ik dat de heren de tourist hebben uitgehangen in Nyíregyháza. Het blijkt wel moeilijk te zijn geweest om de juiste weg te vinden.

Na een aantal minuten komt Jacob geheel buiten adem de kamer binnen. Hij was echt achterom het huis geweest. Had daar een hond gezien die behoorlijk fel aansloeg, maar niets aan de hand. Een stukje verder bleken er nog meer te zitten, echter deze waren los en hebben een poging gedaan een hap Jacob te nemen, wat niet lukte.

We ruimen de kamers op, pakken de tassen in en gaan eten. Dit maal is het gebakken aardappelen en veel vlees met daarnaast rijst. Het smaakt weer goed en we bedanken voor het eten ondertussen zelf de tafel afruimend.

We lopen nog even naar de kamers toe, praten nog over de reis en besluiten nog even naar de ijssalon te gaan en een bakje te doen. We nemen de tassen en spullen mee en verlaten voor het laatst het kindertehuis. Eenmaal bij de ijssalon aangekomen blijkt dat we net voor sluitingstijd zitten. Echter krijgen "goede" klanten een andere behandeling en we kunnen rustig onze cappuccino en gebak opeten. Nu is het personeel wel erg druk met de boel schoon te maken, dus we besluiten te gaan.

Veel te vroeg komen we bij Jan en Marika aan. Jan is al klaar met douchen en heeft de tas gepakt. We drinken nog koffie met Jan, Marika en hun gasten. Jan en ik nemen de route door

Tsjechie en Slowakije door en we zullen wel zien of het korter is. Om half tien vertrekken we. Omdat het weer slecht is en Jan nog even wil bijkomen rij ik.

We gaan weer via Nyíregyháza naar Tiszavásvári en vervolgens naar Polgár. Hier nemen we de gewone weg naar Miskolc en vervolgens richting Putnök met daarna Banreve waar we de grens passeren rond half twaalf. De controle is niets meer dan een pascontrole en we moeten de wagen openmaken aan de achterkant om te laten zien dat we leeg zijn. Enigszins verbaasd vraagt de douane waar we zijn geweest en wat we hebben gedaan. We waren alleen op vakantie. De man neemt de paspoorten mee naar binnen. Enige tijd later krijgen we ze terug en kunnen we vertrekken.

Veel verschil is er niet tussen de bouw van huizen in Hongarije en Tsjechie. We hebben een mooie route die door diverse heuvels trekt. We rijden nog een keer verkeerd maar komen uiteindelijk bij de snelweg richting Brno aan. Hier wordt gewisseld. (kan ook want het is inmiddels na 2-en 'snachts) en Jacob neemt het stuur. Vervolgens mis ik een groot deel van de reis. Het eerste stuk weet ik nog, hier is een stuk weg waar veel aan gewerkt wordt. Hier volgt de overgang naar Slowakije. Jacob heeft een beetje moeite met het nemen van de juiste poort, maar de douane wordt er niet koud of warm van. Na de controle van de paspoorten en een blik achterin kunnen we rijden. De weg wordt nu beter en ik val weer in slaap. Ik wordt weer wakker als we in de buurt van Praag zitten. Hier wordt weer gewisseld en Gellius neemt het stuur. Het is inmiddels weer licht en druk op de weg. We rijden door richting grens als we rond 10 uur de laatste post met controle passeren. Ook hier weer pascontrole en de controle of we leeg zijn.

We kunnen over en we komen na een half uur door mooi gebied aan in Dresden. Een smerige industriestad.

Net buiten Dreesden nemen we een raststatte waar we een goede kop koffie nemen en wat te eten. Jan neemt nu het stuur en we gaan richting Hannover. Net voorbij Hanover komen we in de file, het is druk. Na een krap half uurtje kunnen we weer rijden.

Vlak voor de afslag richting Osnabruck (Bielefeld) komen we weer in de file. Dayenne moet inmiddels erg nodig plassen en houdt het bijna niet meer. We plagen haar er een beetje mee. Ze heeft geluk, na 500 meter hebben we een autohof waar we allen kunnen plassen en vervolgens nog een kop koffie nemen. We besluiten na een half uur weer aan te sluiten in de rij.

Na nog wat drukte in Bielefeld komen we rond half acht Nederland weer binnen. Jan moet nog net even tanken om goed in Apeldoorn aan te kunnen komen. Rond half negen zijn we over. We nemen nog een kop koffie en nemen afscheid van Gellius die vertrekt in zijn Camper. Na een tijdje komt ook Detsy me halen met Kristy en na kort te hebben bijgepraat vertrekken we richting de Elshof. En zo kwam er weer een einde aan een bewogen reis met wederom veel indrukken van levensomstandigheden die je niet meer verwacht op deze relatief korte afstand.